

A Fővárosi Ítéltábla a Csányi, Rátkai & Zala Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Zala László ügyvéd) által képviselt felperesnek, a dr. Berger Adrián ügyvéd által képviselt alperes ellen, lízingtartozás megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2011. május 27. napján meghozott, 31.P.21.798/2010/8. számú ítélete ellen, az alperes részéről 9. és 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy térítsen meg az államnak felhívásra 900.000 (kilencszázezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével 338.059,50 CHF, 7.189,72 EUR és 352.020 Ft, ezeknek 2009. április 28. napjától járó évi 14,4 %-os késedelmi kamata, valamint 2.400.000 Ft perköltség megfizetésére kötelezte az alperest, míg a további, kamatra irányuló keresetet elutasította.

Tényként állapította meg, hogy a perben nem álló **XX** lízingbevevőként, míg a felperes lízingbeadóként 2007. december 10. napján lízingszerződést kötött egy vízi járműre, amely alapján az alperes havi 3.109,10 eurónak megfelelő svájci frank lízingdíjat volt köteles megfizetni. Az alperes 2007. december 11. napján készfizető kezességi szerződést kötött a felperessel a lízingszerződésből eredő követelések biztosítására. A lízingbevevő a kötelezettségének 2008. decemberétől nem tett eleget szerződésszerűen, ezért a felperes a szerződést a 2009. április 28. napján kézbesített levelével azonnali hatállyal felmondta.

Az elsőfokú bíróság, mivel az ügyet egyszerű ténybeli és jogi megítélésűnek minősítette, a Pp. 221. § (3) bekezdése alapján ítéletét rövidítetten indokolta. Csupán arra utalt, hogy a felperes által becsatolt kimutatást cáfoló bizonyíték nem

merült fel. Érdemi döntését a Ptk. 523., 272. §-aira és a 274. § (2) bekezdésére alapította.

Az ítélet ellen, elsődlegesen annak hatályon kívül helyezése, másodlagosan pedig megváltoztatása, a kereset elutasítása iránt az alperes terjesztett elő fellebbezést. A tényállás felderítésének hiányosságai, valamint védekezése nem teljes körű vizsgálata miatt támadta az elsőfokú bíróság döntését. Álláspontja szerint a tényállás felderítésére irányuló kötelezettségét szegte meg az elsőfokú bíróság, amikor sem a kezesség szerződés 6. pontja érvénytelenségét, sem a lízingbevevő óvadék adási kötelezettségét, illetve a felmondás utáni esetlege teljesítését nem vette figyelembe. Sérelmezte emellett, hogy a felperes a lízingtárgy visszavétele mellett követeli a hátralékos lízingdíjat. Előadta továbbá, hogy a felperes a lízingbevevőtől a lízingdíjjal megegyező összeget követel kártérítés jogcímén. Emellett az eltúlzottnak minősített első fokú perköltség leszállítását is kérte.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett az első fokú ítéletnek a kamatkövetelést részben elutasító rendelkezése.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást alapvetően helyesen állapította meg, azt csupán az alábbiakkal egészíti ki a másodfokú bíróság: A lízingszerződés 7.4 pontja úgy rendelkezik, hogy zártvégű pénzügyi lízing esetén a lízingbevevő a szerződés megszűnésekor megszerzi a lízingtárgy tulajdonjogát, azzal a feltétellel, hogy valamennyi lízingdíjat megfizette és egyébként semmilyen jogcímén sincs tartozása a lízingbeadóval szemben, továbbá a lízingszerződéssel kapcsolatos valamennyi költséget maradéktalanul megfizette. A szerződés 13.5 pontja rendkívüli felmondás esetére előírja a lízingbe vevő számára a lízingtárgy haladéktalan visszaszolgáltatását, a lízingbe adót pedig - a felek eltérő megállapodásának hiányában - feljogosítja a lízingtárgy lefoglalására és értékesítésére.

E kiegészítés mellett a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a jogszabályoknak megfelelő döntést hozott.

Az alperes a fellebbezésében alaptalanul sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta mindenre kiterjedően az ellenkérelmében foglaltakat. Az alperes ellentmondása és a perben előterjesztett ellenkérelme is csupán a kereset elutasítására szorítkozott, a jogalap és az összegszerűség vitatása mellett. Sem a kezesi szerződés megtámadására irányuló nyilatkozatot nem terjesztett elő, sem pedig az óvadékkal, illetve a felmondást követő részteljesítéssel kapcsolatos előadást nem tett. Ugyancsak nem tett előadást a lízingtárgy értékesítésére, s az abból befolyt vételár összegére. Kiemeli az ítéltábla, hogy mindezekre vonatkozó tényelőadást még a módosított fellebbezés sem tartalmaz. Az első fokú eljárás

során az alperes a Ptk. 209. §-án alapuló érvénytelenségi kifogást sem terjesztett elő, miként az alávetéses illetékességgel kapcsolatban sem hivatkozott a kikötés tisztességtelenségére, noha az első fokú eljárásban is jogi képviselővel járt el. Az elsőfokú bíróságnak ezért nem is állt módjában döntése indokolásában mindezekre kitérni.

Mindemellett a Pp. 235. § (1) bekezdésének tilalma miatt a fellebbezés pontosításában előadottak a másodfokú eljárásban már nem vehetők figyelembe.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla megjegyzi az alábbiakat:

Miután az alperes készfizető kezességet vállalt a lízingbe vevő kötelezettségeinek teljesítésért, a főkötelezettel egy sorban, egyetemlegesen köteles helytállni. Ez okból a vele szemben érvényesített követelés megalapozottságát nem érinti az az esetleges körülmény, hogy a felperes megegyező mértékű követelést támaszt a főkötelezettel szemben is. Annak volna csupán ügydöntő jelentősége, ha a felperes követelését a lízingkötelezett - akár csak részben is - kiegyenlítette volna. Erre vonatkozóan azonban még előadást sem tett az alperes.

Az alperes készfizető kezesként a Ptk 272. §-a alapján a 274. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel az egyenes adós lízingbe vevő helyett, az ő kötelezettségének terjedelme szerint köteles helytállni. Ezért az alperessel szemben érvényesíthető követelés mértékére annak a főkötelezettel, a lízingszerződésnek a rendelkezései irányadók, amelyhez fűződően a szerződést biztosító mellékkötelelem létrejött. Ebből következően - attól függetlenül, hogy az alperes tételesen vitatta-e a tartozás kimutatást - a bíróságot az alperes teljes elutasításra irányuló ellenkérelmére figyelemmel az a kötelezettség terheli, hogy azt vizsgálja: a felperes a lízingszerződés előírásainak megfelelően meghatározott igényt érvényesít-e a keresetével. Ennek keretében a szerződés, valamint a lízingügyletekre kidolgozott üzletszabályzat rendelkezéseit kell szem előtt tartani.

A szerződés 13.5 pontja - megegyezően az üzletszabályzat 4.7.12 pontjával azt a kötelezettséget írta elő a lízingbevevőnek, hogy azonnali hatályú felmondás esetén haladéktalanul szolgáltatassa vissza a lízingtárgyat, illetve feljogosítja a lízingbe adót annak lefoglalására, valamint értékesítésére. A lízingszerződés 7.4 pontja és az üzletszabályzat ezzel megegyező 4.9.4 pontja értelmében zártvégű pénzügyi lízingszerződés esetén a lízingbevevő a szerződés megszűnésekor megszerzi a lízingtárgy tulajdonjogát, amennyiben, valamennyi lízingdíjat megfizette, a lízingszerződéssel kapcsolatos valamennyi költséget maradéktalanul megfizette, továbbá egyéb jogcímen sincs tartozása a lízingbeadóval szemben. E kikötés nem tesz különbséget a szerződés megszűnésének okai között.

A felperes azonnali hatályú felmondása 2009. április 28. napján a lízingszerződést megszüntette. Az említett ügyleti rendelkezés alapján ezzel megnyílt a lízingbe vevő előtt annak lehetőség, hogy a lízingtárgy tulajdonjogát megszerezze, ehhez azonban teljesülnie kell a kikötésben meghatározott azon feltételnek, hogy a lízingszerződés alapján (és esetleg bármely más jogcímen is) fennálló tartozásai

kiegyenlítésre kerüljenek. Sem a lízingszerződés, sem az üzletszabályzat nem tartalmaz arra vonatkozó rendelkezést, hogy a felperesnek az értékesítés kötelezettsége lenne, továbbá arra sem, hogy a lízingtárgy birtokbavétele annak értékével történő elszámolási kötelezettséget keletkeztetne a terhére. A szerződés 13.5 pontjából, illetve az üzletszabályzat 4.9.4 pontjából következően - a tulajdonjog megszerzésének lehetőségére figyelemmel - az elszámolás körébe egyébként sem vonható a lízingtárgy értéke. Arra pedig az alperes csupán pontosított fellebbezésében hivatkozott, hogy a lízingtárgy értékesítésre került, s ezzel csökkentendő a fennálló tartozás összege. E tényelőadása fentebb kifejtettek értelmében akkor sem volna figyelembe vehető a fellebbezés elbírálása során, ha a felpereshez befolyt vételárat is megjelölte volna, ennek hiányában pedig még bizonyítatlan előadása sincs e körben az alperesnek. Emiatt alaptalanul sérelmezte az alperes, hogy a felperes a lízingtárgy visszavétele mellett a teljes hátralékot követeli.

A Fővárosi Ítéltábla a perköltség eltúlzottságát sem találta megállapíthatónak. A felperest nemcsak a perben, hanem már a fizetési meghagyásos eljárásban is jogi képviselő képviselte. A képviselő az ellentmondást követően keresetlevelet majd pedig egy további előkészítő iratot terjesztett elő, valamint két tárgyaláson vett részt. Az elsőfokú bíróság a mintegy 80.000.000 Ft-os perértékre is figyelemmel a két eljárásban kifejtett jogi képviseleti tevékenységgel arányos munkadíjat állapított meg. Ezért annak leszállítására nem volt eljárásjogi lehetőség.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az első fokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, a felperesnek azonban a fellebbezési eljárásban költsége nem merült fel, ezért arról az ítéltáblának nem kellett rendelkeznie. A fellebbezési eljárási illeték viseléséről az ítéltábla a 6/1986. IM. rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2012. szeptember 11.

Dr. Németh László
a tanács elnöke, előadó

. Merőtey Anikó. Lente Sándor
bíró

bíró